

Kazus ze strony 1 – odpowiedzi:

1. Zgodnie z art. 327 § 1 k.p.k podjęcie na nowo postępowania dotyczy zarówno postępowania umorzonego w fazie in rem, jak i w fazie in personam. W tym drugim jednak przypadku zostały zakreślone granice uprawniające prokuratora do podjęcia na nowo postępowania w postaci warunku, aby podjęte postępowanie nie toczyło się przeciw osobie, która w poprzednim postępowaniu występowała w charakterze podejrzanego (K. Chałubek „*PODJĘCIE NA NOWO CZY WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO UMORZONEGO W FAZIE IN REM Z POWODU ZNIKOMEJ SPOŁECZNEJ SZKODLIWOŚCI CZYNU „FAKTYCZNIE PODEJRZANEGO”?*”) Grzegorz Kolczyk nie był podejrzanym w świetle postępowania prowadzonego z zawiadomienia męża pokrzywdzonej (art. 71 § 1 k.p.k.), więc nie zachodzi przesłanka powagi rzeczy osądzonej, co za tym idzie – prowadzenie postępowania o ten sam czyn było dopuszczalne.
2. W związku z pkt. 1 (brak przesłanki powagi rzeczy osądzonej) wniosek obrońcy podejrzanego o umorzenie sprawy na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. jest bezzasadny.

Bezzasadny jest także wniosek o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., ponieważ z informacji podanych w tekście wprost wynika, że odebrano od pokrzywdzonej oświadczenie, w którym złożyła wniosek o ściganie brata. W związku z tym, że uregulowania kodeksowe nie określają formy w jakiej pokrzywdzony powinien wyrazić wolę ścigania, może być ona wyrażona zarówno na piśmie jak i np. do protokołu podczas przesłuchania jako świadka.

Ruchy mimowolne nie są czynem w rozumieniu karno-materialnej definicji czynu. (P. Hofmański, S. Zabłocki „Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych”). Dlatego też nikt nie może być za nie ścigany, o czym stanowi art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.)

Aby skutecznie zakończyć postępowanie przygotowawcze w drodze umorzenia obrońca powinien złożyć wniosek o umorzenie właśnie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż art. 322 § 1 k.p.k. jest podstawą umorzenia, gdyby w postępowaniu w ogóle nie ustalono żadnej osoby podejrzanego, bądź nie znaleziono dostatecznych dowodów wniesienia oskarżenia przeciwko określonej osobie mającej status podejrzanego (T. Grzegorzczak „*Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz*”)

3. Sąd mógł wydać wyrok mimo oświadczenia pokrzywdzonej o cofnięciu wniosku (art. 12 § 3 k.p.k.), gdyż w tekście nie jest wskazane, że wyraził na to zgodę.
4. Również podana podstawa prawna uniewinnienia jest właściwa, gdyż w razie wystąpienia negatywnych przesłanek procesowych z art. 17 § 1 pkt i 1 i 2 k.p.k. sąd wydaje wyrok uniewinniający.

Kazus ze strony 2 – odpowiedzi:

1. Czyn z art. 202 § 1 k.k. jest występkiem (art. 7 k.k.), którego karalność przedawnia się po upływie 5 lat (art. 101 § 1 pkt 4 k.k.). Ze względu na to, że od popełnienia domniemanego czynu minęło ponad 5 lat prokurator nie powinien był wszczynać śledztwa ze względu na to, że przedawnienie karalności jest negatywną przesłanką procesową (art.17 § 1 pkt 6 k.p.k.)
2. Występuje tu zbieg przesłanek negatywnych – przedawnienia (art. 101 § 1 pkt. 4 k.k.) oraz braku popełnienia czynu (art.17 &1pkt1 k.p.k.). Sąd powinien umorzyć postępowanie, gdyż w razie zbiegu przesłanki uniewinniającą z umarzającą postępowanie należy umorzyć, gdyż o winie nie można rozstrzygać w niedopuszczalnym procesie (źródło: udostępnione na stronie materiały do ćwiczeń).